

høje Underofficerernes Lønninger. Jeg vil til de anbefalende Udtalelser, jeg fremførte i Fjor, da Lovforslaget var forelagt i samme Skikkelse som nu, kun tilføje, at man sikkert maa være betænkt paa at tage Forholdsregler over for den Masseudvandring, der finder Sted inden for Underofficersklassen ved Søværnet. Det er ikke ualmindeligt, at disse Folk med kort Varsel gaa deres Vej og søge andre Stillinger, da de ikke kunne leve af deres Lønning. De tage Styrmandseksamen og forlade saa Tjenesten, efter at Staten har ofret en Masse Penge paa deres Uddannelse. Jeg vil kun anføre dette til Gunst for Lovforslaget, idet det deraf kan ses, at her virkelig er noget at tage Vare paa. Man maa sørge for at skaffe de Folk, der her er Tale om, bedre Vilkaar, da de ellers i stedse stigende Grad ville søge ud i andre Stillinger.

Jungersen: Jeg skal give den højtærede Marineminister Ret i, at det er vanskeligt at faa mere Personel for mindre Betaling. Men jeg skal ligesom den højtærede Minister minde om, at naar han overhovedet har foreslaaet Nedsættelser af visse Konti paa Marineministeriets Budget paa Finansloven i Fjor, var det ikke begrundet i, at han mente, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at bevilge disse Summer, men deri, at han vilde finde sig i, at der kom til at mangle lidt i Henseende til Skønhed og lignende. Og naar han nu forlanger betydelig mere netop paa disse Konti, paa hvilke han i Fjor foreslog at gaa ned, kan jeg ikke tilbageholde, at jeg synes, det tyder paa, at han alligevel ikke vil overholde, hvad han i Fjor mente var det billigste, han kunde nøjes med paa disse Konti. Endelig vil jeg sige, at det er meget muligt, at den højtærede Minister kunde komme til Nedgang paa helt andre Steder, f. Eks. paa Nybygningskontoen. Dette, at vi skulle have mere Personel, ligger jo i, at vi have for meget Materiel, og som Følge deraf synes det mig at ligge nær at henlede Tanken paa, om ikke det kunde være rigtigt at indskrænke Nybygningerne. Gøre vi det, komme vi maaske over Vanskeligheden og naa en tilfredsstillende Ordning baade med Hensyn til Materiel og med Hensyn til Personel.

Jeg vil gerne sige et Par Ord vedrørende den anden Sag, som er bragt paa Bane her under dette Forslags Behandling, nemlig denne Værneskat — jeg ved ikke, om vi tør kalde den saaledes, i alt Fald er der Tale om en ny Skat. Jeg vil meget

bede det høje Ting betænke sig to Gange, inden det gaar til at lægge en ny Skat paa Befolkningen, navnlig en ny Skat af den Beskaffenhed, at de, der blive fri for Værnepligten enten paa Grund af Legemsfejl eller paa Grund af Lykken, Fru Fortunas Gunst, komme til at betale den. Jeg vil sige, at de, der blive fri paa Grund af Legemsfejl, mangle dog et eller andet, idet deres Legemsbygning netop savner det, som der fordres for overhovedet at være Soldat, og i dette Savn kan der maaske fra deres Side ligge en tilstrækkelig Betaling over for Samfundet. Endvidere vil jeg sige, at det forekommer mig, at denne Skat vil være en af de mest — jeg havde nær sagt — ubillige Byrder, man kunde lægge paa Befolkningen. Den vilde være i den Grad ubillig, at den end ikke vilde komme til at tage Sigte paa Evnen til at betale Skat. De vide jo alle meget godt, at det koster ikke saa lidt at opdrage en Ungdom. De, der ere saa heldige at sætte Børn i Verden og som skulle opdrage en saadan Ungdom, maa for det første betale, hvad det koster at gøre de unge til nyttige Samfundsborgere, hvad de først blive, naar de ere en Snes Aar, og saa vil man bagefter sige til disse Folk: Vel, nu have I betalt og ofret ikke saa lidt paa at sende nyttige Samfundsborgere ud i Livet; nu forlange vi, at I paa ny skulle betale en Skat ud der over. Det forekommer mig dog ret urimeligt. Og derimod siger man til Folk, hvis Velstand mulig er betydelig større end deres, hvorom der her er Tale: I have ikke haft Udgifter af samme Art som de før nævnte, men desuagtet skulle I have Lov til at være fri for Skat. Jeg siger derfor, at Indførelse af en Værneskat paa den Maade forekommer mig at være noget af det mest uretfærdige, man kunde finde paa. Jeg vil altsaa bede det høje Ting være varsom med at gaa til en saadan Skat. Hvis vort Militærvæsen koster os saa meget, at de nuværende Statsindtægter ikke ere tilstrækkelige til at bære dem, siger jeg: Vel, da er der ikke andet at gøre end at se at indskrænke dem. Maa jeg sige, at det kan godt være, at det er nødvendigt at forhøje vore militære Bevillinger paa mange Punkter, f. Eks. paa de Punkter, der vedrøre de her foreliggende Lovforslag, men saa skulle vi sandelig ogsaa finde os i at betale de paa-gældende Beløb uden at paalægge Befolkningen en ny Skat. Og vi have jo Evne til det. Vore Statsindtægter stige hvert Aar med 2—3 Millioner Kr., og skulde der saa ikke være tilstrækkelige Midler til